

Habitació d'hotel

***“De manera que
haviem suposat
correctament
que feia fred
i humitat
—en definitiva,
era Venècia a
l’hivern—,
però no hem
aclarit si era
abans o després
del carnaval.
I els vestits
d’imitació de
lleopard,
la perruca
barata, també
són una mica
incongruents al
costat d’un
armari que
només conté
vestits de nit:
l’armari on ella
i la persona de
l’estetoscopi
amagaven
l’espill.”***

Un matí de febrer, ara fa alguns anys, suposem que molt fred, i suposem que humit, perquè era a Venècia, la cambrera va entrar a fer l’habitació 44 de l’hotel on treballava. No sabem tampoc si aquests dies de febrer, aquell any, eren els d’abans o els de després del carnaval; els de la festa mateixa, sembla que no eren. Entra a l’habitació 44, doncs. Només hi ha un llit desfet, el de l’esquerra. A la banqueta, una bossa de viatge de niló, tancada amb cademat (en la versió d’on jo he tret la descripció, versió institucional, no diu cademat, diu “candau”, la Caixa deu saber per què, si ho sap). Al lavabo, productes de bellesa, una colònia *J’ai Osé*, unes mitges negres i unes bragues negres asseccant-se. En efecte, tot això es veu en la primera foto en blanc i negre, ampliada. Una dona, pensa la cambrera. Pensa en l’home que ocupava ahir aquesta habitació amb la mateixa discreció, i que dormia al llit de l’esquerra. Imatge furtiva, escriu, d’una trobada frustrada. L’endemà, que és dimecres, la cambrera entra en l’habitació i després escriu que la dona fa servir un pijama verd; està col·locat sobre el coixí. A la taula hi ha uns *kleenex* i un llibre: *Terapia 80*. S’ha banyat. L’habitació sempre està igual de neta, buida. La cambrera, traduït, escriu: em poso perfum, em maquillo amb els seus productes, faig l’habitació i surto. L’altre dia, dijous, troba el rètol “*Non disturbare*”, penjat del pom de la porta tot el temps que dura el seu torn de servei. Divendres, dissabte i diumenge, tampoc no hi pot entrar.

Quan entra dimarts següent, estan desfets els dos llits. Sobre el coixí de l’esquerra, el pijama verd. Qui dorm al llit de la dreta no fa servir el coixí; al seu lloc hi ha una camisa color malva amb flors rosa, molt ben plegada. (Si la dona de la colònia *J’ai Osé* usava pijama verd, pensa l’observador, de qui és la camisa malva?) El mirall, col·locat entre els aplics a la paret situada davant del llit, l’han despenjat (i l’observador pensa: per què, què passava al llit, que no ho volien veure reflectit?, o no passava res?). La cambrera diu que ha trobat l’espill a l’armari, i l’ha posat al seu lloc. A terra hi ha un gerro de flors. Ara l’habitació té vida. A la tauleta de nit de l’esquerra hi ha un estetoscopi, un manòmetre per prendre la tensió arterial (i en efecte, l’uti-

llatge mèdic incongruent, es veu en una altra ampliació, i no sabem si era de la dona del pijama verd, cosa improbable, o de qui siga que fa dies que l’acompanya i que no vol espill davant del llit). A la de la dreta, un rosari i una ampolla d’aigua mineral. El lavabo està atapeït de coses: rullós —diu la traducció institucional—, una gorra de bany, compreses, cremes, locions..., un perfum *Jolie Madame* de Balmain. La dona és jove, per tant, pensa l’espectador, encara té les seues regles, però no massa jove, això és segur, no sap per què, però segur. A l’armari, continua la cambrera, hi ha una manta elèctrica, gairebé exclusivament vestits de nit, uns quants vestits imitació de lleopard, una perruca de niló de color vermell encès, una màscara veneciana. De manera que havíem suposat correctament que feia fred i humitat —en definitiva, era Venècia a l’hivern—, però no hem aclarit si era abans o després del carnaval. I els vestits d’imitació de lleopard, la perruca barata, també són una mica incongruents al costat d’un armari que només conté vestits de nit: l’armari on ella i la persona de l’estetoscopi amagaven l’espill.

Dimecres les roses marcides són a la paperera i el mirall encara està penjat a la paret (ja li han perdut la por, doncs, o la vergonya?, pensa l’observador). El pijama verd i la camisa són al seu lloc respectiu, el primer a l’esquerra i la segona a la dreta. Avui inspecciono, escriu la cambrera. En una maleta hi trobo *crackers* angleses, benes, xeringues. La perplexitat del visitant de l’exposició, augmenta una mica més. I en una bossa negra, una agenda que només té dues adreces romanes a les lletres R i S, i en la data de 20 de febrer, aquestes paraules: “*Amaretti, spugne*” (bescuits, esponges, diu la traducció). Dijous i divendres, hi ha el cartell “no molesteu”. Dissabte, la cambrera diu que no té temps. Només fa el llit. Aparentment, l’habitació no ha canviat res, afirma. Diumenge 1 de març, se n’ha anat. Les úniques restes del seu pas, són Nescafé i *crackers* a la paperera. Olor de fum. L’exposició on figuren les fotos i els textos de la falsa cambrera, Sophie Calle, es pot visitar —o es podia— a la Fundació “la Caixa”, a Barcelona. I el visitant observador, i comentarista amb parèntesi o sense, reconeix que mai havia llegit, penjada en una sala, una narració breu tan perfecta i fascinant.